

Grund til at opkræve Skat, naar Byens Indtægter kunde dække Udgifterne. Men kunde man anvende denne Skat til Fattig- og Skolevæsenet. — Skolevæsenet hviler nemlig nu saa godt som ubelukkende paa personlige Skatter — saa er det en Selvfølge, at der ogsaa vilde opkræves Skat af de faste Eiendomme til at dække disse Udgifter med. Den Brøkddeel af Skattebyrden, der vil være at tage af de faste Eiendomme, beroer paa et Skjøn, men jeg troer ikke, den bør sættes under $\frac{1}{6}$. Naar man nu altsaa her faaer Alt, hvad der udredes af de faste Eiendomme, ligegyldigt til hvad Diemed, under hvad Benævnelse og efter hvad Skattnorm, og lægger dette sammen, saa har man, hvad de faste Eiendomme i det Hele taget have at udrede, og det er det, som skal slaas fast, naturligiis efter et Gjennemsnit, og ikke siden skal kunne forandres. Hvorledes det skal fordeles mellem de to Faktorer, Grund og Assurance, det er et Spørgsmaal, hvorved, efter min Mening, de særlige Forhold vilde komme i Betragtning. Der er meget stor Forskjel paa, om en By har betydelige Kjøbstadjer, eller om den er indskrænket til den egentlige bebyggede Kjerne, men i saadant Tilfælde er det ogsaa, at det skal forbeholdes Kommunalbestyrelsen at afgjøre dette Forhold. Naar jeg siger: „Det, som saaledes slaas fast“, saa kan det naturligiis ikke være nogen Indvending herimod, at jeg har givet mit Samtykke til, at der i Landstinget er indbragt en Bestemmelse om, at det først skulde slaas fast om 3 Aar, thi det vil med andre Ord sige: Man har forudsat, at man ved den første Regulering kunde begaae en Feiltagelse, hvorpaa man først blev opmærksom derved, at selve Loven virkelig var indtraadt i Praxis, og som man kunde ønske at rette. Denne Bestemmelse kan blive, og den kan gaae ud, men Meningen er jo naturligiis i ethvert Tilfælde den, at naar Operationen er definitivt tilende, saa skal Ordningen slaas fast. Naar jeg endelig siger, at den skal staae urokkelig, saa er det naturligiis med den Reservation, at dette, som ethvert menneskeligt Værk, kan forandres, og at Skatten, naar der maatte indtræde saadanne Konjunkturer, at der virkelig var Grund til at forøge den, saa kunde forøges; men jeg

troer at have givet Spørgsmaalet den rette Løsning ved at sige: Fra den Dag af kan den kun forandres ved Lov, det vil altsaa med andre Ord sige, at saa staaer den saa fast, at der skal ganske overordentlige Grunde til at foretage Forandring deri.

Jeg kommer nu til Slutning til et Moment, som jeg i Korthed vil kalde Beliggenhedsmomentet, og med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at jeg vilde ønske, jeg kunde frigjøre mig derfor, thi det er en Tribut, jeg har maattet betale til Meninger, som jeg endnu idag har haft to Beviser paa ere meget rodfæstede. Der kan være Spørgsmaal, om man skal henlægge dette Moment til Grundene eller til Bygningerne; Forskjellen er i en vis Forstand ikke meget stor, thi ligesom der ikke kan gives nogen Bygning, der ikke staaer paa en Grund, saaledes er det forholdsvis kun saa Grunde, der ere ubebyggede i den egentlige By, det vil kun ganske undtagelsesvis være Tilfældet. Jeg vil indrømme, at man ved at flytte Beliggenhedsmomentet fra Grundene over til Bygningerne fritager de ubebyggede Grunde for at komme i Betragtning, men dette vil ikke sige meget, thi deels ere de meget saa, og deels troer jeg ogsaa, at det filosofisk kan forsvares at lade dem ude af Betragtning; thi en Grund giver ingen Indtægt, saalænge den kun benyttes til at tørre Tøi eller tøre Faar paa; den begynder først at give Indtægt, naar den bebygges; men fra det Dieblik indtræder jo Bygningen. Jeg har fra først af foreslaaet, at Beliggenhedsmomentet skulde knyttes til Grundene, men jeg har, jeg kan sige ikke blot givet Samtykke til, men tiltraadt som det Rigtige, at knytte det til Bygningerne, og det, fordi et meget ringe Procenttillæg til Bygningernes Assuranceværdi vil have en ganske anden Betydning end selv mange Gange Fordobling af Grundarten eller Hartforsansættelsen. Naar der her er yttret, at man skulde sætte 1, 2 eller 3 Klasser af Grunde, saaledes at den første kom til at betale een Gang, den anden to Gange, og den tredie tre Gange saameget; da er der med Tøi derimod indventt, at dette ikke vilde forslaae, naar vi talte om Grundenes forskellige Kjøbspriis, eftersom de vare helbigt eller uheldigt beliggende, men derimod vilde et Tillæg af 25.